

Vragen en antwoorden deel 6

Hans Stolp heeft jarenlang op de zaterdagen in Amersfoort lezingen gegeven over de esoterische geheimen van het christendom.

Bezoekers hadden gelegenheid om vragen te stellen. (Deze werden in de pauze opgeschreven en in een daarvoor bestemd mandje gelegd. In het laatste uur van de dag werden deze beantwoord.)

Deze vragen en antwoorden waren voor vele aanwezigen een grote inspiratiebron die nog lang naklonk, na het bijwonen van zo'n bijzondere thema dag.

Hans Stolp heeft toestemming gegeven om enkele vragen en antwoorden op schrift te zetten om ze middels onze site met meer mensen te kunnen delen.

Onze medewerker Wilbert Mesman, een vaste bezoeker van deze thema dagen, heeft ze beluisterd en in schrijftaal omgezet.

Op de themadag van oktober 2018: De verborgen zin van dementie, werden enkele vragen, als volgt gesteld:

Vraag:

Als specialist ouderengeneeskunde worstel ik altijd al met de vraag naar meer psychofarmaca bij onrust, de lier en agressie bij onze demente bewoners.

Maar met de door Uw lezing verkregen inzichten durf ik onze psycholoog om nader advies te vragen.

Antwoord:

A.U.B. doen! Ga zo voorzichtig en terughoudend mogelijk om met psychofarmaca, ze werken dempend en het is juist de bedoeling nu het *ik* zich terugtrekt, dat de domper eraf gaat en al die emoties vrij kunnen komen. Laat die emoties komen, wees er niet zo bang voor. Helaas vraagt ook familie erom, vooral familie.

Er zijn heel wat andere mogelijkheden, maar daar ben ik niet in gespecialiseerd. Andere methodes, anderen middelen en er zijn ook voedingsmiddelen die rustgevend werken, maar geen psychofarmaca.

Vraag:

Je zegt dat als wij in ons dagelijks leven emoties wegstoppen de kans op dementie toeneemt.

Antwoord:

Dit is wel heel kort door de bocht. Met wegstoppen bedoel ik de pijn niet willen voelen. Met 's avonds terugkijken bedoel ik de pijn te durven voelen. Je afvragen wat de dingen die vandaag gebeurd zijn en wat je gevoeld hebt. Heel vaak zie je 's avonds bij het terugkijken dingen die je wel overdag gevoeld hebt maar in de drukte weer weg zijn. En dan in rust terugkijken kun je zeggen; ik vond die en die toch niet echt aardig, eigenlijk deed het me pijn. 's Avonds kun je dat even toelaten. Durf dan die pijn te voelen. Klaar.... En dan kun je het loslaten.

Het gaat erom dat je het wel moet voelen en niet vóór je het gevoeld hebt wegstoppen. Iets wat ongevoeld wordt weggestopt, wat je dus onverwerkt in je prullenmand stopt, gaat spoken.

(Zie ook nieuwsbrief 17 op deze site: terugblikken op de voorbije dag.)

Vraag:

Wat is de consequentie wanneer er psychofarmaca middelen worden voorgeschreven? Is dat dan symptoombestrijding wat op latere leeftijd alsnog moet worden verwerkt?

Antwoord:

Dat is duidelijk. Al die psychofarmaca moet meer teruggenomen worden. Dat is Goddeloos en zondig. Antroposofische geneeskunde heeft andere middelen en homeopathie ook.

Vraag:

Hoe kijk je aan tegen euthanasie in verband met de levensopdracht en wat je je hebt voorgenomen voor het komende leven op aarde?

Antwoord:

Ik heb zelf, maar dat geldt alleen voor mij, een heel diep besef dat ik hier niet voor niets ben. Dat ik hier lessen te leren heb en nog één en ander te doen, iets door te geven. Voor die klussen ben ik hier. Het is niet aan mij om te bepalen wanneer die klus klaar is. Ik kan het totaal niet overzien, helemaal niet. Dus ik moet bescheiden zijn en éénvoudig wachten totdat ik weer terug mag naar huis. Zo voelt dat voor mij. Ik kan er niets anders van zeggen. Als mensen andere beslissingen nemen, dan zal ik dat accepteren, maar als je het mij vraagt dan heb ik daar ontzettend veel moeite mee. Ook dus met euthanasie omdat je dat laatste stuk van leven voor jezelf makkelijker wil maken. En dat ga ik steeds meer inzien. Er is een voorbeeld van een vrouw uit India waarbij zij zelf een einde aan haar leven wilde maken en daarbij een bijna-doodervaring kreeg en is weer terug gekomen. En bij die bijna-doodervaring kwam ze in de geestelijke wereld en er stonden allemaal woningen. Er stonden ook woningen bij waar gestorven familieleden in zaten. Er was echter één woning die nog in aanbouw was. Ze vroeg van wie die woning was. Die is van jou want jij moet nog terug, jouw woning is nog lang niet klaar. En ze is ook weer teruggegaan, maar met een grote schrik en een heel diep besef; ik mag pas terug als de woning daar klaar is. Als alles gerijpt en gegroeid is zoals het moet. En dat besef en die eerbied mis ik een beetje in onze tijd.

Vraag:

Is het niet zo, dat hoe meer hersencellen geactiveerd zijn in het leven, hoe groter later de kans op dementie is?

Antwoord:

Ik geloof dat dit niet helemaal zo is. Er kunnen best veel hersencellen zijn, maar ze kunnen te vroeg geactiveerd worden. En helaas gebeurt dat in onze tijd heel vaak. Heel veel zie je bij jongeren dat er veel hersencellen zijn, maar te vroeg geactiveerd worden voordat ze eerst gerijpt waren om vrucht te kunnen dragen. Dat is doodeng. Je ziet het wel eens op de televisie bij kinderprogramma's waarbij kinderen spreken zoals oude mannetjes en oude vrouwtjes. Zijn ze 8 jaar en ze gedragen zich als volwassenen. Veel te vroeg in de rol van volwassenen getrokken. Dus je kunt er donder op zeggen dat ze over 60 jaar dementie krijgen omdat die hersenen veel te vroeg in de rol van volwassenheid is getrokken. Kinderen mogen in onze tijd te weinig kind zijn.

Vraag:

Hoe kun je emoties herinneren die je hebt weggestopt om te voorkomen dat ze op latere leeftijd naar boven komen met alle gevolgen van dien? Zijn daar trainingen voor?

Antwoord:

Het is heel belangrijk om je innerlijk leven in de gaten te houden. Je eigen ziel is eigenlijk zo'n goede raadgever, maar dan moet je wel op je ziel letten, er aandacht aan schenken. Soms zijn er tijden in je leven dat jouw ziel probeert dingen naar boven te halen. Dan voel je een zekere onrust, dan voel je dat er iets zit te spoken. Dan moet je tijd nemen en moet eens gaan praten, denken en er goed innerlijk op letten. En als je dan vraagt daarboven; a.u.b. help me even, ik voel dat er iets zit te spoken, help me om helderheid te krijgen in wat er is? Dan krijg je die hulp hoor. Gewoon simpelweg vragen. Dan ook met anderen erover praten, die je vertrouwt, over wat je ervaren hebt. Dan komt het wel. Kun je dat voorstellen een beetje. Er zijn ook wel trainingen voor, maar ik hou niet zo van dat forceren. Zelf leef ik altijd met de methode dat mijn eigen ziel wel aangeeft op het moment dat het nodig is. Maar dan moet je wel opletten en er ook voor openstaan. Niet even zeggen tegen je ziel; het komt me nu niet uit, ik heb het even veel te druk. En die neiging hebben we zo vaak. Het gaat erom om dat moment direct toe te laten.

Vraag:

Wat als een ongelovige dement wordt? Waar kunnen ze voor bidden en hoe beleven ze dat?

Antwoord:

Als ik er nu zo bij stil sta vraag ik me af wat ongelovigen zijn. Ongelovigen zijn voor mij die hun hart op slot hebben gedaan. Want als je werkelijk je hart en je ziel openstelt voor de natuur en je kijkt alleen al deze dagen naar die natuur, dan zie ik niet alleen de natuur, maar dan zie ik grotere krachten daarachter. Dan zie ik hemelse krachten, dan zie ik de engelen heel actief in de natuur aan de gang. Dan denk ik, wat doen jullie het weer fantastisch. En als je dan in deze sfeer je hart en je ziel opent, dan krijg je vanzelf een verbinding met de geestelijke wereld. En wie eenmaal een verbinding krijgt met de geestelijke wereld die gaat anders kijken en het

anders beleven. Of je naar de kerk gaat of niet. En er zijn mensen die in een soort verharding zitten in deze tijd en zeggen: dood is dood. Het wordt ook op zo'n harde toon gezegd – dood is dood. Dat vind ik een tragiek, want dan zie ik hoeveel er op slot is gegaan in zo'n leven. Maar ik begrijp het in onze tijd wel, want het is werkelijk een verharde tijd. Het is niet voor niets dat er zoveel kanker is. Dat is de ziekte van de verharding bij uitstek. Mogen mensen nog kwetsbaar en aan-raak-baar zijn? Mogen ze het even niet weten, mogen ze even alles laten gaan? Moet je als je iemand verloren hebt na twee weken weer aan het werk kunnen? Ik noem maar een boom in het bos. Allemaal dingen die gebeuren alsof wij automaten zijn. Als dat moet, dan kan je dat alleen maar zo doen. Alles op slot, alles dicht anders hou ik het niet vol. Onze tijd is dus een tijd van verharding. Laat je daar alsjeblieft niet in meesleuren. Neem de tijd voor wat er in jouw leven verwerkt moet worden ongeacht wat anderen daar ook van vinden. En als je dat doet, dan blijft je gevoeligheid bewaart en dan blijft de levende verbinding met daarboven.

Vraag:

Incarneert de mens na zijn sterven steeds weer of is er op den duur een hiernamaals waar ze blijven?

Antwoord:

Dat zien we later wel, maar voorlopig hebben wij onze handen vol aan deze aardse leerschool van het leven. Maar dit zijn dingen die je helemaal gaat leren als je ouder wordt en meer gaat zien. We leven hier op aarde waarin een mens zich mag ontwikkelen. Maar de mens is pas voor de helft ontwikkeld. Wij zijn nog maar half van wat we worden gaan. We zullen nog veel meer worden. Dus het zou een ramp zijn als we niet terug zouden kunnen keren, want dan zouden we halverwege blijven steken in onze ontwikkeling. Johannes in zijn openbaringen in de bijbel zegt dat we eens als een Christus naast de Christus zullen worden. Dat wij naast de Christus op de troon mogen zitten. Dat zijn me grootse woorden; naast de Christus op zijn troon mogen zitten...! En de Christus dat is het volmaakte wezen van de liefde, van het weten, van de volmaakte draagkracht en ga zo maar door. En wij worden als hij..., ja, dat is de bedoeling. Als wij zo bereid zijn deze leerschool van het leven hier op aarde verder te volgen. Dus kortom, voorlopig hebben wij onze handjes nog vol aan de aardse levens op aarde. Komen we ooit verder, dan zullen we verder gaan naar andere planeten, dan zijn er weer nieuwe ontwikkelingen mogelijk. Maar dit is wat het nu is. Aanvaard het dankbaar. We zitten nu geloof ik in een moeilijke klas als ik het zo voor mezelf mag zien en om me heen kijk. Maar die horen er ook bij. Af en toe moet je even een paar lastige klassen doormaken, maar je weet denk allemaal uit je eigen leven dat je van de moeilijke ervaringen het meeste leert. Ik vind het beroerd, maar het is waar. En dan is steeds weer voor ons de volgende vraag. Als je vandaag terug zou gaan naar huis en je zou vanavond geroepen worden om terug te keren welke winst je neem je dan mee. Wat heb je nou in dit leven geleerd? En zo geleerd dat niemand het meer kan afpakken. Wat is het *nieuwe* in dit leven? Als ik zo voor mezelf terugkijk en er de tijd voor neem vind ik het best veel wat je in zo'n leven, die zulke stevige uitdagingen stelt, ervan kan leren en erop veroveren. Dit is een tijd waarin je gedwongen wordt voor jezelf te denken. Je hoeft niet meer te geloven of denken wat je ouders zeiden. Het gaat erom welk weten leeft er ten diepste in jou. Dat is al een klus. Als je de moed opbrengt om daarnaar te zoeken en dat in jezelf te verwerkelijken, dan verover je daarmee een geestkracht dat een motortje is voor alle volgende levens. Het zal je wel wat gekost hebben, maar het is een cadeau als je dat

verover. Kijk af en toe ook even naar de winst die het brengt en niet alleen maar jammerend naar de ellende kijken.

Vraag:

Hoe denk je over sedatie met morfine bij ernstige terminale zieken?

Antwoord:

Ik vind morfine rampzalig. Morfine heeft de neiging om de mens gedeeltelijk uit hun lijf te gooien. Dat doet morfine. Morfine geeft aan het fysieke, het etherisch, astraallichaam en de geest, aan die drie een enorme zet, zodanig dat ze half uit hun fysiek lichaam schieten. Half eruit en half erin. Wat is dan het ellendige gevolg daarvan? Waar zit die helft die eruit is? Die krijgt contact meestal met de lagere astrale wereld en die krijgt daar verbinding met demonische wezens, ervaringen en gebeurtenissen die zich daar rondtrekken. Vandaar dat nogal wat mensen die morfine krijgen heel angstig worden en in paniek raken. Dat gebeurt niet bij iedereen. De één is er gevoeliger voor dan de ander. Ik kan niet zeggen dat je dat voor iedereen niet mag doen. Echter komt het veel te vaak voor dat ik zeg: aan mijn lijf geen polonaise. Ik wil nooit van mijn leven morfine. Zoek dan naar homeopathische of antroposofische middelen die een soortgelijke pijnstillende werking hebben, maar die je niet op die manier uit je lijf gooien. Maar de gewone gangbare wetenschap kent deze samenstelling van de mens niet meer en weet dus ook niet wat er gebeurt als je veel morfine geeft en wat je mensen hiermee eigenlijk aan doet. Je kunt mensen daarmee in de diepste ellende brengen door ze morfine te geven. En als ze dan half eruit zijn kunnen ze niet meer terug want dat gaat niet vanzelf. En als dan toch wakker dreigen te worden krijgen ze weer een spuit. Ik vind het iets dat nooit mag.

Vraag:

Niet reanimeren na een hartstilstand of circulatiestoornis met dementie op hoge leeftijd. Wat is Uw mening?

Antwoord:

Prima. Mág een mens ook sterven. Daarin ben ik laconiek. Als het lichaam, zelf aangeeft dat het op is, dan volg dat. De neiging om alles in leven te houden is absurd. Hoeft niet, volg wat een lichaam met het wezen zegt wat er gebeuren wil. En laat de mensen ook in vrede mogen sterven.

Opmerking uit de zaal:

Je zou haast zeggen dat dementie een zin heeft. Mensen met een downsyndroom hebben eerder kans op dementie. Deze mensen geven daarmee een bijzonder accent aan de zin van dementie.

Reactie Hans:

Hier is veel over te zeggen, het is iets opmerkelijks en moois. Ik ben heel blij met je reactie want toen ik voor het eerst mijn boek naar de uitgever bracht sputterden zij tegen de titel. "De verborgen zin van dementie". Hoe durf je van dementie over zin te praten? Ik heb moeten knokken om toch die titel er doorheen te krijgen. Jij zegt dat hetgeen we vandaag met z'n allen besproken hebben en durft het nu uit te spreken. En dan denk ik, oh, wat is dat mooi dat we zover gekomen zijn dat deze dingen beginnen op te lichten. Mij maak je dankbaar daarmee.

Vraag:

Zie je ook een verschuiving van mentale/emotionele ziektes die de medische wetenschap denkt op te kunnen lossen na onoplosbare spirituele ziektes zoals dementie, ziekte van lyme en MLS.

Antwoord:

Ja, je ziet die verschuivingen heel erg. Artsen denken van alles op te lossen, maar dan verschijnt er ineens een nieuwe instroom van nieuwe ziekten waar ze nog niets mee kunnen. Dat zal wel zo blijven omdat ziektes tegelijkertijd een spiegel zijn van het bewustzijnsniveau van de mensheid.

Vraag:

Zou je kunnen zeggen dat iemand die dement wordt als het ware een soort inwijdingsweg gaat of doormaakt?

Antwoord:

Ja, maar het ligt eraan hoe je met al die dingen omgaat. Als je het aanvaardt als een inwijdingsweg en vanaf het begin bidt, geef mij de kracht om hiervan te leren en wat ik hiervan leren moet, dan wordt het een inwijdingsweg. Maar als je tegenstribbelend gaat en zegt dat je het niet eerlijk vindt en waarom dat jou moet overkomen, dan wordt het geen inwijdingsweg. Eigenlijk is het zo met al die dingen. Het is steeds weer de vraag hoe je ermee omgaat.

Vraag:

Waarom kun je onverwerkte dingen alleen maar hier afronden?

Antwoord:

Dat kan nu eenmaal niet daar. Er is een wereld waar je verwerken kunt en er is een wereld waar je andere dingen moet doen. Dan vraag je natuurlijk meteen; wat voor dingen? Het is eigenlijk heel simpel. Leren en verwerken van dingen nemen we als geestelijke winst mee naar huis. Aan de overkant hebben we als opdracht en als taak de geestelijke winst stap voor stap te leren omzetten tot nieuwe vermogens. En dan komen we als een heel nieuw mens naar de aarde terug en beginnen we weer aan de lessen. Dus hier leren we onze lessen en daar zetten we onze geestelijke winst om tot nieuwe mensen. Zo groeien we leven na leven en worden we een ander mens. Kun je dat een beetje voorstellen? Dus hier moet het gebeuren.

Vraag:

In mijn werk spreek ik vooral veel mantelzorgers van dementerenden. Ik kan met de kennis van vandaag troost geven. Toch vraag ik me af, hoe kan ik hen bemoedigen?

Antwoord:

Dat zou ik zo gauw niet weten. Ik denk, door er te zijn. Het belangrijkste en het meeste wat we elkaar kunnen geven zijn dingen zonder woorden. Als jij uitstraalt dat jij het van binnen zo voelt dat deze dementie niet zinloos is, dan hoef je daar niets over te zeggen. Je hoeft het alleen maar heel diep van binnen te beleven. Dat is een

geschenk dat je zonder woorden aan de mantelzorgers geeft. Het kan voor hen een enorme kracht en bemoediging zijn. Het hoeft niet altijd met het woord. Het gaat nog vaker zonder woorden. Het hangt heel erg af van onze ziel en van ons hart.

Reactie:

In Vught gaan we proberen mantelzorgers te ondersteunen met yoga, meditatie, massages en gesprekken. Liefdevol werken met inzicht en wijsheid.

Antwoord:

Dank je wel en veel succes bij deze arbeid. Ik denk dat het heel belangrijk is dat wij op allerlei verschillende manieren de inzichten die wij vandaag delen met elkaar door te geven. Op zich ben ik blij dat mijn boekje over dementie één van de best lopende boekjes is, ook in Duitsland. Het heeft een enorme uitwerking. Ik ontvang bijna elke dag wel een mailtje of een brief van iemand, dat ze door mijn boek anders naar dementie zijn gaan kijken. En ik heb dat boek weer kunnen schrijven doordat ik jullie lezingen mocht geven. Als ik dat een aantal keren gedaan heb krijg ik steeds meer het gevoel dat ik in dit onderwerp zo gegroeid ben dat het de juiste tijd is om het op te schrijven. Dus jullie zijn altijd mijn uitprobeer publiek, waardoor een boekje mogelijk wordt. Dus zonder het te weten hebben jullie eraan bijgedragen. Het is waar hoor, ik meen het. Het is vaak gezamenlijk werk. Zo zetten we dingen in beweging.

Vraag:

Je zei dat kanker te maken heeft met verhardingen. Helaas heeft mijn zoon nu kanker. Gelukkig wel te behandelen. Maar mijn zoon is niet verhard. Hij is juist vriendelijk en zachtaardig. Hoe zit dat?

Antwoord:

Het is goed dat je deze vraag stelt. Ik bedoel niet te zeggen dat iemand die kanker heeft een verhard persoon is. Het is zoals ik zei dat dementerende mensen het karma van deze tijd dragen. Mensen die kanker krijgen dragen het karma van deze tijd. Niet dat ze zelf verhard zijn maar dat de hele samenleving verhard is. Het zijn de gevoelige mensen die dat als eerste te dragen krijgen. Ervoor openstaan en onbewust vrijwillig op zich nemen. Dat is heftig. Begrijp alsjeblieft dat het totaal geen oordeel is over je zoon wat ik gezegd heb. Ben ik helder genoeg? Je moet nooit oordelend denken. Zo bedoel ik het ook niet. Veel meer de grote verbanden leren zien.

Vraag:

Even over onze nachtelijke uitstapjes. Wat gebeurt er met de inzichten die wij krijgen maar de volgende morgen niet meer weten?

Antwoord:

Die werken onbewust in de ziel door. En nu is de vraag of je er naar luisteren wil of niet, maar dat zien we later wel. We leven nu in een tijd dat die nachtelijke uitstapjes nog niet in ons bewustzijn komen. Je kunt wel echt vanuit je hart bidden; laat mij a.u.b. mogen realiseren de impulsen die ik vannacht gekregen heb zoals ze bedoeld zijn in Uw geest. En dat is een prachtig gebed om de dag mee te beginnen.

Toevoegingen:

Opnames van lezingen van Hans Stolp zijn te vinden op: www.stichtingdeheraut.nl

**(Zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur(s) is het niet toegestaan teksten of foto's voor andere doeleinden te gebruiken*